

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4315

гр. София, 23.04.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в закрито заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **7294** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 ГПК, вр. чл.144 АПК.

Образувано е на основание постъпила молба от Н. А. Н. от [населено място] за изменение на Решение №989/14.02.2024 г., постановено по настоящото дело, в частта му за разноските, с искане същото да бъде отменено в частта, в която е осъден да заплати на КЗЛД разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева или евентуално същите да бъдат намалени на 50 лева. В молбата се твърди, че решението следва да бъде отменено в тази му част, тъй като липсват доказателства процесуалният представител на ответника да е юрисконсулт, като същият е само едно лице с юридическо образование. Във връзка с искането му за намаляване размера на присъдените разноски, направено в условията на евентуалност са изложени твърдения, че от разпоредбите на чл.143, ал.1 АПК и чл.78, ал.3 ГПК ясно се разбира, че ответникът има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. В случая делото е за две неща, като в едната част актът е отменен, а в другата е отхвърлена жалбата. Делото не е сложно и при изцяло неоснователна жалба би се полагало 100 лева, но при наполовина основателна/ неоснователна счита, че правилно е да се присъди само 50 лева.

Насрещната страна не е изразила становище по молбата.

Съдът, като прецени молбата и наведените в нея доводи, и постановеното решение приема следното:

Молбата е депозирана в срока по чл.248, ал.1 ГПК, към който препраща разпоредбата на чл.144 АПК и от страна, която имат право да искат изменение на акта в частта му за разноските. За решението молителят е уведомен на 07.03.2024 г., а молбата е входирана изпратена на 19.03.2024 г. Предвид това същата е допустима. Разгледана по същество, молбата е неоснователна по следните съображения:

С Решение №989/14.02.2024 г., постановено по настоящото дело предвид изхода на спора съдът е приел, че съобразно изхода на спора и разпоредбата на чл.143,

ал.3 АПК ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Редовно направено искане за това от процесуалния му представител е направено с писмените бележки, представени преди датата на последното открито съдебно заседание. Следователно, в настоящото производството ответникът е представляван от юрисконсулт, при което му се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер, определен съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, които разноски се поставят в тежест на жалбоподателя. С оглед обема на извършената работа и предвид отхвърляне на жалбата срещу решението в две от трите ѝ части съдът е счел, че същите следва да бъдат определени в минимален размер от 100 лева. Предвид това Н. А. Н. от [населено място] е осъден да заплати на КЗЛД разноски за юрисконсултско възнаграждение в такъв размер.

Настоящият съдебен състав счита, че изложеното в молбата не обосновава различен от изложения от съда в решението извод относно основателността и размера на дължимите разноски от страна на оспорващия в настоящата хипотеза.

На първо място не е вярно твърдението на молителя, че в хода на процеса не е доказано, че процесуалният представител на ответника е юрисконсулт. Това е така, тъй като в приложеното по делото пълномощно изрично е посочено, че М. Р. заема длъжност главен юрисконсулт в отдел „Правни производства и процесуално представителство“ към дирекция „Правни производства и надзор“ в КЗЛД. Качеството ѝ на юрисконсулт не е оспорено от Н. в хода на процеса, при което съдът приема, че същата заема именно посочената длъжност. Следователно същата редовно е представлявала ответника в настоящото производство именно в това си качество. Тук следва да се посочи, че дори да не заемаше длъжност „юрисконсулт“, а да е само служител с юридическо образование разпоредбата на чл.32, т.3 ГПК позволява страната да бъде представлявана от такъв служител. След като ответникът е надлежно представляван от свой служител в хипотезата на чл.143, ал.3 АПК, същият има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение независимо дали представлявалия го е юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Това е така, тъй като тази разпоредба не поставя условие за длъжността на процесуалния представител. По тези съображения съдът намира, че искането за отмяна на решението в частта му за разноските е неоснователно.

Неоснователно е и искането за изменение на решението в тази му част до размер от 50 лева. В мотивите на същото съдът е изложил подробни мотиви защо определя именно такъв размер на дължимото юрисконсултско възнаграждение. Взето е предвид, че оспореният административен акт е в три части, като само една от тях е отменена. Посочено е, че възнаграждението е определено съгласно чл.37, ал.1 ЗПП, каквото е изискването на чл.143, ал.3 АПК. Тази разпоредба предвижда, че заплащането е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Относимата разпоредба от Наредбата за заплащането на правната помощ е тази на чл.24, според която по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. Съобразявайки нормативно предвидените размери и вида и количеството извършена работа, съдът е определил възнаграждението в размер на 100 лева, който е минимално предвидения. Не се споделя доводът на молителя, че доколкото в една част жалбата му е уважена, това възнаграждение следва да се определи съобразно отхвърлената част на жалбата.

Това е така, тъй като чл.24 НЗПП предвижда размер на възнаграждението за една инстанция по административно дело, а не съобразно отхвърлената част от оспорването. В случая разпоредбата на чл.78, ал.3 ГПК съдът намира, че е неприложима. Това е така защото Разпределение на направени за производството разноски, съразмерно на уважената и отхвърлената част е допустимо при производства с определен или определяем материален интерес. Оспореният в настоящото производство административен акт не е с определен или определяем материален интерес, поради което пропорционално разпределение на разноските, направени от страните за производството, съразмерно на уважената и отхвърлената част не е допустимо. Предмет на произнасяне в това производство е законосъобразността на оспорената заповед и при частична отмяна, както е в случая, не може да се приеме, че е налице съизмерима пропорция, при прилагането на която да се разпределят съразмерно направените разноски. В този смисъл е Определение № 5037 от 4.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 5506/2018 г., IV о.

Предвид изложеното молбата за изменение на Решение №989/14.02.2024 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Доколкото решението, чието изменение се иска, подлежи на обжалване, ще подлежи на обжалване и настоящото определение, с оглед разпоредбата на чл.248, ал.3 ГПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл.248, ал.3 ГПК, във връзка с чл.144 АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молбата на Н. А. Н. от [населено място] за изменение на Решение №989/14.02.2024 г., постановено по настоящото дело, в частта му за разноските, с искане с искане същото да бъде отменено в частта, в която е осъден да заплати на КЗЛД разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева или евентуално същите да бъдат намалени на 50 лева.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

На основание чл.138, ал.3 АПК препис от настоящото определение да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: